

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA NĪLO JĒSKINENA
[NIILO JÄÄSKINEN] SECINĀJUMI,
sniegti 2015. gada 1. oktobrī¹

Lieta C-286/14

**Eiropas Parlaments
pret**

Eiropas Komisiju

Prasība atcelt tiesību aktu — LESD 290. pants — Jēdzieni “papildināt” un “grozīt” pamataktu — Regula (ES) Nr. 1316/2013 — 21. panta 3. punkts — Deleģētā Regula (ES) Nr. 275/2014 —
Finansējuma prioritāšu noteikšana transporta nozarē — Jaunas daļas pievienošana pamatregulas pielikumam — Komisijai deleģēto pilnvaru apmērs

I – Ievads

1. Atbilstoši konstitucionālajām tiesībām ar jēdzienu “likums” var apzīmēt likumu formālā nozīmē vai materiālā nozīmē. Likums formālā nozīmē neatkarīgi no tā satura ir tiesību akts, ko likumdevējs ir pieņēmis likumdošanas procedūrā. Turpretim par likumu materiālā nozīmē tiek dēvēti pozitīvo tiesību vispārīgie un abstraktie noteikumi neatkarīgi no tā, kāds ir to saturošā tiesību akta statuss normatīvo aktu hierarhijā. Savienības tiesībās LESD 290. pantā ir paredzēts, ka Eiropas Savienības izpildinstitūcija, Eiropas Komisija, zināmu nosacījumu gadījumā groza leģislatīvu aktu, kas Savienības tiesībās atbilst likumam formālā nozīmē. Proti, saskaņā ar LESD 290. pantu Komisijai var tikt deleģētas pilnvaras pieņemt vispārēji piemērojamus neleģislatīvus aktus, lai *papildinātu* vai *grozītu* dažus nebūtiskus leģislatīvu aktu elementus².

2. Šajā lietā starp iestādēm pastāvošās domstarpības galvenokārt skar jautājumu, vai pilnvaru deleģēšanai, kā rezultātā Komisijai kā izpildvaras pārstāvei tiek deleģētas pilnvaras *grozīt* leģislatīvus aktus, ir skaidri jāizriet no likumdevēja pieņemtā deleģējošā tiesību akta teksta. Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome kā Savienības likumdevēji acīmredzot grib panākt šādu ierobežojošu pilnvaru deleģēšanas interpretāciju.

1 — Oriģinālvaloda – somu.

2 — Turklāt saskaņā ar LESD 291. pantu Komisijai var tikt deleģētas pilnvaras īstenot Savienības tiesību aktus, kas saskaņā ar vispārējo principu citādi būtu dalībvalstu kompetencē. Par dalībvalstīm principā piemītošajām īstenošanas pilnvarām un īstenošanas aktiem skat. ģenerālvokāta P. Kruša Viljalona [P. Cruz Villalón] secinājumus lietā Komisija/Parlaments un Padome (C-427/12, EU:C:2013:871, 57. un 58. punkts).

3. Komisija Deleģēto regulu Nr. 275/2014 (turpmāk tekstā – “apstrīdētā regula”)³ ir pieņēmusi, pamatojoties uz Regulas Nr. 1316/2013 (turpmāk tekstā – “pamatregula”)⁴ 21. panta 3. punktu, kas ir deleģējošā norma. Tādējādi pamatregula LESD 290. panta sistēmā ir *pamataakts* un apstrīdētā regula ir *deleģētais akts*. Ar deleģējošo normu Komisijai tiek piešķirtas pilnvaras pieņemt deleģētos aktus, ar ko “*sīki norāda* [...] finansējuma prioritātes”. Parlamenta celtās prasības atcelt tiesību aktu iemesls ir tāds, ka Komisija finansējuma prioritātes ir sīki norādījusi, pievienojot pamatregulas I pielikumam jaunu VI daļu, nevis pieņemot tāda paša satura īpašu regulu, ar kuru tiek papildināta pamatregula.

4. Parlaments uzskata, ka pilnvaras grozīt pamataktu, kas ietver sevī arī jaunas daļas pievienošanu pamataakta pielikumam, būtu tādā gadījumā, ja Komisijai tādas būtu skaidri un viennozīmīgi piešķirtas ar deleģējošo normu. Ja Komisija tomēr ir pilnvarota tikai papildināt pamataktu, kas parasti ir tādā gadījumā, ja nav skaidri piešķirtas pilnvaras grozīt pamataktu, Komisija pamataktu nevarot grozīt, bet gan tai, lai īstenotu deleģētās pilnvaras, papildinot pamataktu, esot jāpieņem *īpašs normatīvais akts*.

5. Domstarpības starp Parlamentu un Komisiju šajā lietā skar ne tik daudz LESD 290. pantā izmantoto izteicienu “papildināt” un “grozīt” interpretāciju, bet gan to, ka pamatregulas deleģējošajā normā netiek lietots neviens no abiem izteicieniem. Tātad šajā gadījumā vispirms ir jāizvērtē, kura ir pareizā interpretācija pamatregulā ietvertajai deleģējošajai normai, ar kuru Komisijai tiek piešķirtas pilnvaras “sīki norād[īt] [...] finansējuma prioritātes”.

6. Jānorāda arī, ka Parlaments nav izvirzījis iebildumus par apstrīdētās regulas saturu. Tādējādi Parlaments uzskata, ka Komisija ar īpašu tiesību aktu būtu varējusi pieņemt satura ziņā identisku deleģēto aktu, negrozot pamataktu. Pēc Parlamenta domām, šādā gadījumā nebūtu radies jautājums par pilnvarām.

7. To iemeslu dēļ, kas izklāstīti šajos secinājumos, uzskatu, ka Komisija, pieņemot apstrīdēto regulu, nav pārsniegusi savas pilnvaras. Ja likumdevējs deleģējošā normā izmanto citu izteicienu nekā “papildināt” vai “grozīt” LESD 290. panta izpratnē, tas tādējādi piešķir Komisijai rīcības brīvību izlemt par deleģētā akta juridisko raksturu, kas pieņemts, pamatojoties uz tai deleģētajām pilnvarām. Šādā gadījumā Komisija var izvēlēties, kādā veidā tā pieņem deleģēto aktu, t.i., vai tā pamataktu papildina vai groza.

II – Atbilstošās tiesību normas

A – Pamatregula

8. Pamatregulas preambulas 59. apsvēruma ir izteikts šādi:

“Ciktāl tas attiecas uz transportu un enerģētiku, pamatojoties uz nozarēm specifiskajām pamatnostādņēm, kas izklāstītas Regulā (ES) Nr. 1315/2013 un Regulā (ES) Nr. 347/2013, ir sagatavoti saraksti ar projektiem un prioritārajiem koridoriem un jomām, kam būtu jāpiemēro šī regula, un šie saraksti būtu jāiekļauj šīs regulas pielikumā. Ciktāl tas attiecas uz transportu, lai ņemtu vērā iespējamās izmaiņas politikas prioritātēs un tehniskajās iespējās, kā arī satiksmes plūsmās, Komisijai būtu jādeleģē pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 290. pantu attiecībā uz grozījumu pieņemšanu I pielikuma I daļā un attiecībā uz darba programmās iekļaujamo finansējuma prioritāšu norādīšanu darbībām, kam saskaņā ar 7. panta 2. punktu ir tiesības uz atbalstu.”

3 — Komisijas 2014. gada 7. janvāra Deleģētā regula, ar ko groza I pielikumu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (ES) Nr. 1316/2013, ar ko izveido Eiropas infrastruktūras savienošanas instrumentu (OV L 80, 1. lpp.).

4 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 11. decembra Regula (ES) Nr. 1316/2013, ar ko izveido Eiropas infrastruktūras savienošanas instrumentu, groza Regulu (ES) Nr. 913/2010 un atceļ Regulu (EK) Nr. 680/2007 un Regulu (EK) Nr. 67/2010 (OV L 348, 129. lpp.).

9. Šīs regulas 21. panta “Deleģēti akti” 3. punkts ir izteikts šādi:

“Attiecībā uz transporta nozari un saskaņā ar 3. pantā izklāstītajiem vispārējiem mērķiem un nozarei specifiskiem mērķiem, kas minēti 4. panta 2. punktā, Komisija tiek pilnvarota saskaņā ar 26. pantu pieņemt deleģētos aktus, ar ko sīki norāda tās finansējuma prioritātes EISI darbības laikā, kuras jāatspoguļo 17. pantā minētajās darba programmās attiecībā uz darbībām, kas saskaņā ar 7. panta 2. punktu ir tiesīgas saņemt atbalstu. Komisija deleģēto aktu pieņem līdz 2014. gada 22. decembrim.”

10. Pamatregulas 26. pantā (“Deleģēšanas īstenošana”) ir paredzēts:

“1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.

2. Pilnvaras pieņemt 21. pantā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz laikposmu no 2014. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim.

3. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 21. pantā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.

4. Tiklīdz tā pieņem deleģētu aktu, Komisija par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.

5. Saskaņā ar 21. pantu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.”

B – Apstrīdētā regula

11. Komisija apstrīdēto regulu pieņēma atbilstoši pamatregulas 21. panta 3. punktam. Apstrīdētās regulas preambulas 1. apsvērums ir izteikts šādi:

“Saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1316/2013 21. panta 3. punktu pirmā gada laikā pēc minētās regulas stāšanās spēkā Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus, ar ko sīki norāda transporta nozares finansējuma prioritātes EISI darbības laikā, kuras jāatspoguļo darba programmās attiecībā uz darbībām, kas saskaņā ar 7. panta 2. punktu ir tiesīgas saņemt atbalstu. Tāpēc jānodrošina, lai deleģētais akts, ar ko sīki norāda transporta nozares finansējuma prioritātes, tiktu pieņemts pirms darba programmu pieņemšanas.”

12. Saskaņā ar apstrīdētās regulas 1. pantu “šīs regulas pielikumā izklāstīto tekstu pievieno kā Regulas (ES) Nr. 1316/2013 I pielikuma VI daļu”.

13. Šajā jaunajā pamatregulas I pielikuma VI daļā ir noteiktas transporta nozares finansējuma prioritātes daudzgadu un gada darba programmām. Turklāt tiek ņemti vērā pamatregulas 4. panta 2. punktā minētie specifiskie mērķi, kas transporta nozarē ir iedalīti trijās grupās⁵, kā arī pamatregulas 7. panta 2. punktā minētie pasākumi, kas tiesīgi saņemt atbalstu. VI daļā Komisija nosauc finansējuma prioritātes katram mērķim⁶, konkrēti neminot dotācijas, kas, iespējams, ir jāpiešķir.

14. Tajā pašā dienā, kad tika pieņemta apstrīdētā regula, tātad 2014. gada 7. janvārī, Komisija publicēja paziņojumu “Transporta pamattikla veidošana – pamattikla koridori un Eiropas infrastruktūras savienošanas instruments”⁷, kurā Komisija tostarp veic aplēses par finansējuma apmēru atkarībā no prioritātēm⁸.

III – Tiesvedības priekšvēsture

15. Gan pirms, gan pēc apstrīdētās regulas pieņemšanas Komisija un Parlaments diskutēja it īpaši par to, ka apstrīdētajā regulā nav saistošu datu par attiecīgajām prioritātēm piešķiramo finansējumu, kas minēts tikai 2014. gada 7. janvārī publicētajā Komisijas paziņojumā. Parlaments uzskata, ka finansējums bija saistoši jānosaka deleģētajā regulā. Tādēļ apstrīdētā regula nesniedzot būtisku pievienoto vērtību pamatregulai, jo tajā tikai esot sakārtotas finansējuma prioritātes, kas noteiktas pamatregulas 4. panta 2. punktā un I pielikumā. Diskusijas skāra arī apspriešanos ar Parlamentu apstrīdētās regulas sagatavošanas posmā.

16. 2014. gada februārī Parlaments un Komisija vienojās, ka Komisija *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēs paziņojumu, kurā tā apņemas īstenot Eiropas infrastruktūras savienošanas instrumentu atbilstoši provizoriskajām summām, kas paredzētas 2014. gada 7. janvāra paziņojumā. Turklāt Komisija paziņoja, ka tā veiks korekcijas apstrīdētās regulas pamatojumā attiecībā uz apspriešanos ar Parlamentu. Parlaments aicināja Komisiju šajā ziņā veikt apstrīdētajā regulā arī korekcijas, lai tajā noteiktu, ka Komisija pamatregulu ir papildinājusi, nevis grozījusi⁹.

17. Tā kā nedz Parlaments, nedz Padome atbilstoši pamatregulas 26. panta 5. punktam divu mēnešu laikā no dienas, kad apstrīdētā regula tiem bija paziņota, nebija izteikuši savus iebildumus, apstrīdētā regula 2014. gada 19. martā tika publicēta *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* un stājās spēkā nākamajā dienā pēc publicēšanas. Turklāt Komisija 2014. gada 19. martā publicēja paziņojumu¹⁰, kurā tā paziņoja, ka paredz “Eiropas infrastruktūras savienošanas instrumentu transporta sektorā [...] īstenot atbilstīgi Komisijas paziņojumā (COM(2013) 940) ietvertajām finansējuma prioritāšu provizoriskajām summām, neskarot budžeta izpildei nepieciešamo elastīgumu”.

5 — Tie ir, pirmkārt, izveidot trūkstošos posmus, novērst problemātiskos posmus, uzlabot dzelzceļa izmantojamību un, it īpaši, uzlabot pārrobežu posmus; otrkārt, nodrošināt ilgtspējīgas un efektīvas transporta sistēmas ilgtermiņā, lai sagatavotos nākotnē gaidāmajām transporta plūsmām un lai visiem transporta veidiem radītu dekarbonizācijas iespēju, pārejot uz inovatīvām, energoefektīvām transporta tehnoloģijām ar zemu oglekļa emisiju līmeni, vienlaikus uzlabojot drošību; treškārt, optimizēt transporta veidu integrāciju un starpsavienojumus un uzlabot transporta pakalpojumu sadarbību, vienlaikus nodrošinot transporta infrastruktūru pieejamību (pamatregulas 4. panta 2. punkts).

6 — Pirmajam mērķim ir šādas prioritātes: i) iepriekš definēti projekti pamattikla koridoros (dzelzceļš, iekšzemes ūdensceļi, autotransports, jūras un iekšzemes ostas); ii) iepriekš definēti projekti citos pamattikla posmos (dzelzceļš, iekšzemes ūdensceļi, autotransports, jūras un iekšzemes ostas); iii) dzelzceļa izmantojamība un iv) Eiropas dzelzceļu satiksmes pārvaldības sistēmas (ERTMS) izveide.

7 — COM(2013) 940 *final*.

8 — Šā 2014. gada 7. janvārī publicētā paziņojuma 1. sadaļā Eiropas infrastruktūras savienošanas instrumenta budžets ir aprēķināts EUR 26,250 miljardu apmērā, no kuriem EUR 11,305 miljardi rezervēti dalībvalstīm, kuras tiesīgas saņemt līdzekļus no Kohēzijas fonda. Paziņojumā Komisija lēš, ka lielākā līdzekļu daļa tiks piešķirta pirmā mērķa prioritātēm (par mērķu saturu skat. šo secinājumu 5. zemsvītras piezīmi). Piemēram, paziņojuma 3.1.1. sadaļas a) punktā Komisija lēš, ka dažu projektu, kas domāti būtisku trūkstošu pārrobežu posmu izveidei, īstenošana laikā no 2014. līdz 2020. gadam varētu izmaksāt līdz EUR 5 miljardiem un “Rail Baltica” projekts varētu izmaksāt EUR 3,6 miljardus. Turklāt Komisija 3.1.1. sadaļas b) līdz e) punktā nosauc vēl citus projektus pamattikla koridoros, kas skar pārrobežu posmus, šaurās vietas un multimodālus projektus, kuriem kopā varētu tikt piešķirti aptuveni EUR 3,5 līdz 4,5 miljardi. Arī lielākā daļa no EUR 11,3 miljardu lielā kohēzijas finansējuma tiks izmantota pārrobežu vai šauro vietu novēršanas projektiem pamattikla koridoros. Aplēses par pārējām prioritātēm piešķiramām dotācijām ir ietvertas paziņojuma 3.1.2. sadaļā.

9 — Parlamenta un Komisijas starpā nav vienprātības, kurā diskusiju posmā tika izvirzīts jautājums par apstrīdētās regulas kā pamatregulu grozoša vai papildinoša akta būtību.

10 — OV C 80, 6. lpp.

18. 2014. gada 14. maijā Komisija vēl arī pieņēma apstrīdētās regulas labojumu¹¹. Ar šo labojumu sekojoši tika grozīts apstrīdētās regulas pamatojuma “Konsultācijas pirms tiesību akta pieņemšanas” 2. punkts:

“Teikuma: ‘Komisija ar dalībvalstu iestāžu ekspertiem un Eiropas Parlamenta pārstāvjiem konsultējās *ad hoc* sanāksmēs, kas notika 2013. gada 26. septembrī, 7. novembrī un 9. decembrī.’ *vietā*

jābūt: ‘Komisija, klātesot Eiropas Parlamenta ekspertiem, konsultējās ar dalībvalstu kompetento iestāžu ekspertiem *ad hoc* sanāksmēs, kas notika 2013. gada 26. septembrī, 7. novembrī un 9. decembrī.’”

19. Nekādi citi labojumi apstrīdētajā regulā netika veikti.

IV – Tiesvedība Tiesā

20. Parlamenta prasība atcelt tiesību aktu iesniegta Tiesas kancelejā 2014. gada 11. jūnijā. Komisija uz celto prasību atbildēja, 2014. gada 21. augustā iesniedzot atbildes rakstu. 2014. gada 1. oktobrī Parlaments iesniedza replikas rakstu un Komisija 2014. gada 11. novembrī iesniedza atbildes rakstu uz repliku.

21. Ar procesuālo rakstu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 25. septembrī, Padome lūdza atļauju iestāties lietā Parlamenta prasījumu atbalstam. 2014. gada 22. oktobrī šis lūgums tika apmierināts.

22. Parlaments, kuru atbalsta Padome, savā prasībā lūdz atcelt apstrīdēto regulu un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Prasības pamatošanai Parlaments izvirza vienu pamatu, ka Komisija, grozot attiecīgo regulu, nevis to papildinot, neesot ievērojusi pamatregulas 21. panta 3. punktā noteiktos pilnvaru deleģēšanas nosacījumus un ir pārkāpusi tai ar pamatregulu deleģētās pilnvaras.

23. Komisijas prasījums ir noraidīt prasību kā nepieņemamu vai pakārtoti – kā nepamatotu. Pirmkārt, prasība esot nepieņemama, jo vienīgais pamats, ko Parlaments izvirza savas prasības pamatošanai esot balstīts vienīgi uz to, ka Komisija finansējuma prioritātes esot sīki noteikusi, pievienojot pamatregulas I pielikumam VI daļu, nevis pieņemot īpašu tiesību aktu, ar kuru tiktu papildināta pamatregula. Tomēr Parlaments neizvirzot apgalvojumu, ka apstrīdētā regula pēc būtības būtu prettiesiska, t.i., prasība balstītos tikai uz apgalvoto apstrīdētās regulas pieņemšanas neatbilstošo procedūru. Otrkārt, ja Tiesa prasību tomēr uzskatītu par pieņemamu, Komisija pakārtoti lūdz noraidīt prasību kā nepamatotu. Pamatregulas 21. panta 3. punktā neesot sīkāk raksturots, kā Komisijai būtu konkrēti jānosaka finansējuma prioritātes, tādēļ šī tiesību norma neliedzot noteikt prioritātes, pievienojot pamatregulas I pielikumam jaunu daļu. Šāda pievienošana pēc būtības negrozot pamatregulas normas. Pretēji Parlamenta izvirzītajiem argumentiem, šajā lietā neesot nozīmes [LESD] 290. panta 1. punktā izmantoto izteicienu “papildināt” un “grozīt” interpretācijai.

24. 2015. gada 9. jūlija tiesas sēdē piedalījās Parlaments, Komisija un Padome.

11 — C(2014) 3055 *final*.

V – Juridiskais vērtējums

A – Prasības pieņemamība

25. Ar iepriekš 23. punktā minēto prasības pamatu Komisija apgalvo, ka prasība esot jānoraida kā nepieņemama, jo tā esot balstīta tikai uz [apgalvojumu par] neatbilstošu procedūru. Tālāk tā norāda, ka saskaņā ar LESD 263. pantu Tiesas jurisdikcijā esot prasības, kas celtas būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu dēļ. Tomēr apgalvotā neatbilstošā procedūra nevarot tikt uzskatīta par būtisku, jo Komisija, arī pēc Parlamenta domām, būtu varējusi pieņemt īpašu, satura ziņā identisku tiesību aktu vai veikt apstrīdētās regulas korekciju, izdarot tajā labojumu.

26. Pēc Parlamenta domām, Komisijas prasījums noraidīt prasību kā nepieņemamu ir balstīts uz procedūras noteikumu LESD 263. panta izpratnē un tiesību akta statusa kļūdainu interpretāciju. Ar procedūras noteikumiem LESD 263. panta izpratnē esot domāta procedūra, kas jāievēro pirms tiesību akta pieņemšanas un pieņemot tiesību aktu¹². Parlaments nebūt neesot apgalvojis, ka, pieņemot apstrīdēto regulu, būtu pārkāpti iepriekš minētie procedūras noteikumi. Drīzāk Komisija esot pārsniegusi savas pilnvaras, jo tā esot pieņēmusi tiesību aktu, lai gan tai neesot bijušas deleģētas pilnvaras to pieņemt¹³.

27. Gribu norādīt, ka franču valodā šajā ziņā tiek sajaukti izteicieni “*forme*” un “*formes*”. Ja ar pirmo no tiem katrā ziņā var apzīmēt tiesību akta veidu, tad ar otro LESD 263. pantā ir domāti tieši procedūras noteikumi, kas jāievēro pirms tiesību akta pieņemšanas vai tā pieņemšanas laikā. Šādas sajaukšanas risks, piemēram, nav LESD 263. panta somu vai angļu valodas versijā¹⁴. Arī saskaņā ar Tiesas judikatūru, piemēram, *procesuālo noteikumu* neievērošana, kas skar nelabvēlīga akta pieņemšanu – piemēram, Komisija nav pieņēmusi lēmumu Savienības likumdevēja noteiktajā laikā –, ir būtisku procedūras noteikumu pārkāpums¹⁵.

28. Tā kā LESD 263. pants, uz ko atsaucas Komisija, attiecas uz procesuālajiem noteikumiem, par kuriem vispār netiek apgalvots, ka Komisija tos būtu pārkāpusi, piekritu Parlamentam tajā ziņā, ka prasība skar tieši varbūtēju Komisijas pilnvaru pārsniegšanu, nevis procedūras noteikumu pārkāpumu. Tātad prasība ir pieņemama.

B – Lietas juridisks ierobežojums

29. Ņemot vērā, ka pamatregulas 21. panta 3. punktā vai vispārīgi 21. pantā nav skaidri minēts pilnvaru deleģēšanas juridiskais pamats, vispirms jāizvērtē, vai apstrīdētā regula pieņemta, pamatojoties tieši uz LESD 290. pantu. Atgādināšu, ka attiecīgajā pamatregulas 21. panta 3. punktā Komisija tiek pilnvarota konkrēti noteikt finansējuma prioritātes, skaidri neprecizējot, uz ko šāds pilnvarojums ir balstīts.

12 — Kā piemēru procedūras noteikumiem LESD 263. panta izpratnē Parlaments min tostarp apspriešanos ar Savienības iestādēm un struktūrām, balsošanas procedūras noteikumus un tos, kas aizsargā ieinteresēto personu intereses, kā, piemēram, uzklauššana un pienākums norādīt pamatojumu.

13 — Kā piemēru tam Parlaments min LESD 53. panta 1. punktu, ar kuru Parlamentam un Padomei ir piešķirtas pilnvaras noteiktā jomā pieņemt direktīvas. Tomēr, ja Parlaments un Padome pieņemtu regulas, tātad izmantotu citu tiesību akta veidu nekā to, kuru tie ir tiesīgi pieņemt, tad tas būtu nevis procedūras noteikumu pārkāpums, bet gan to pilnvaru pārsniegšana, kuras tiem piešķirtas ar LESD 53. pantu.

14 — LESD 263. panta angļu valodas versijā ir noteikts šādi: “infringement of an essential procedural requirement”.

15 — Spriedumi Spānija/Komisija (C-429/13 P, EU:C:2014:2310, 34. punkts) un Vācija/Komisija (C-549/12 P un C-54/13 P, EU:C:2015:412, 92. punkts).

30. Komisija savos procesuālajos rakstos ir norādījusi, ka šajā lietā neesot runa par LESD 290. panta, bet gan tikai par pamatregulas 21. panta 3. punkta interpretāciju. LESD 290. panta interpretācijai un atšķirībai starp tajā izmantotajiem izteicieniem “papildināt” un “grozīt” šajā lietā neesot nozīmes, jo Savienības likumdevējs tieši esot izlēmis pamatregulas 21. panta 3. punktā neizmantojot nevienu no abiem izteicieniem. Tādēļ deleģētajā regulā izmantotais izteiciens “sīki norāda” esot jāinterpretē atbilstoši pamatregulas sistēmai, nebalstoties uz iepriekš definētiem jēdzieniem.

31. Tomēr tiesas sēdē Komisija apstiprināja, ka pamatregulas 21. panta 3. punktā esot runa tieši par pilnvaru deleģēšanu atbilstoši LESD 290. pantam, pat ja tajā izmantoto izteicienu “papildināt” un “grozīt” interpretācijai neesot nozīmes, interpretējot jau minēto 21. panta 3. punktu. Tādējādi iestādes ir vienisprātis, ka šajā lietā runa ir par pilnvaru deleģēšanu atbilstoši LESD 290. pantam.

32. Pēc šā precizējuma par to vairs nav šaubu, tomēr skaidrības labad es secinu, ka pilnvaras, kas Komisijai ir deleģētas ar pamatregulas 21. panta 3. punktu, ir deleģētās pilnvaras LESD 290. panta izpratnē, nevis, piemēram, īstenošanas pilnvaras LESD 291. panta izpratnē. Gribu atgādināt, ka ar īstenošanas aktu nevar nedz papildināt, nedz grozīt likumdošanas aktu, pat ne tā nebūtiskās daļas¹⁶. Arī pamatregulas preambulas 59. apsvēruma teksts¹⁷ un 21. panta virsraksts (“Deleģētie akti”) liecina, ka likumdevējs skaidri paredz deleģēt Komisijai pilnvaras, kā to paredz LESD 290. pants.

C – Par Komisijai atbilstoši LESD 290. pantam deleģētajām pilnvarām

1) Sākotnējās piezīmes par deleģējamo noteikumu interpretāciju

33. Komisija uzskata, ka pamatregulas 21. panta 3. punkts esot jāinterpretē, pamatojoties tikai uz šīs regulas sistēmu. Tomēr, tā kā runa ir par pilnvarām, kas deleģētas atbilstoši LESD 290. pantam, manuprāt, pamatregulā izmantoto izteicienu “sīki norāda” var interpretēt trīs dažādos veidos.

34. Pirmkārt, šo tiesību normu var interpretēt tādējādi, ka tā pilnvaro Komisiju saskaņā ar LESD 290. pantu vai nu papildināt, vai arī grozīt pamatregulu, bet tā nav pilnvarota veikt abas darbības¹⁸. Otra interpretācijas iespēja ir tāda, ka, izmantojot deleģējamajā noteikumā citu izteicienu, nevis “papildināt” vai “grozīt”, likumdevējs ir piešķīris Komisijai rīcības brīvību izlemt, vai tā pamatregulu papildina, groza vai pieņem vienu vai varbūt vairākus tiesību aktus, kas gan papildina, gan groza pamatregulu. Trešā iespēja ir tāda, ka “sīki norāda” nozīmē kaut ko citu, nevis “papildināt” vai “grozīt” LESD 290. panta izpratnē, lai gan pilnvaru deleģēšana ir balstīta uz LESD 290. pantu. Tātad šī trešā iespēja nozīmētu, ka līdztekus tiesību aktiem, ar kuriem tiek papildināts un/vai grozīts pamataktis, eksistē vēl trešā deleģēto aktu kategorija.

35. Lai noskaidrotu, kura no šīm trim iespējām ir pareizā pamatregulas 21. panta 3. punkta interpretācija, pretēji Komisijas izvirzītajiem argumentiem, ir jāizvērtē LESD 290. pants. Proti, attiecīgais deleģējošais noteikums nevar būt pretrunā tā pamatā esošam primāro tiesību noteikumam, bet gan ir interpretējams tādējādi, lai tiktu sasniegti ar šo noteikumu izvirzītie mērķi¹⁹.

16 — Skat. spriedumus Parlaments/Komisija (C-65/13, EU:C:2014:2289, 45. punkts) un Komisija/Parlaments un Padome (C-88/14, EU:C:2015:499, 31. punkts).

17 — Skat. šo secinājumu 8. punktu.

18 — Pie šāda interpretācijas rezultāta var nonākt vai nu Parlamenta ierosinātajā veidā, proti, interpretējot LESD 290. pantu tādējādi, ka ir jābūt skaidrām pilnvarām veikt grozījumus, tādēļ, ja tiek izmantoti citi izteicieni, nevis “grozīt”, ar tiem principā vienmēr ir domāta papildināšana (par Parlamenta nostāju skat. konkrēti šo secinājumu 54. un 55. punktu). Turpretim, ja pilnvarām veikt grozījumus nav jābūt skaidri noteiktām, šo interpretācijas rezultātu var izmantot, ja deleģējošais noteikums atbilstoši LESD 290. pantam ir jāinterpretē faktiskā kontekstā ar pamataktu tādējādi, ka visos gadījumos vienmēr ir domāta vai nu papildināšana, vai grozīšana (skat. tālāk šo secinājumu 65.–67. punktu).

19 — Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības atvasināto tiesību noteikumi ir jāinterpretē pēc iespējas tā, lai tie būtu saderīgi ar Līgumu (skat. tostarp spriedumus *Torrekens*, 28/68, EU:C:1969:17, 10. punkts; *Klensch* u.c., 201/85 un 202/85, EU:C:1986:439, 21. punkts; *Rauh*, C-314/89, EU:C:1991:143, 17. punkts; *Borgmann*, C-1/02, EU:C:2004:202, 30. punkts, un *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America/Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 174. punkts).

36. Kaut arī domstarpības starp iesaistītajām iestādēm šajā lietā pašas par sevi neskar LESD 290. pantā izmantoto izteicienu “papildināt” un “grozīt” interpretāciju, šo jēdzienu nošķiršanai šeit ir galvenā loma. Tādēļ es tālāk izvērtēšu jēdzienus “papildināt” un “grozīt” LESD 290. panta izpratnē. Lai gan Tiesa jautājumā par atšķirību starp šiem jēdzieniem LESD 290. panta izpratnē vēl nav paudusi skaidru nostāju, beigās es nedaudz pievērsīšos esošajai judikatūrai, kam ir ietekme uz šo lietu.

2) Par jēdzieniem “papildināt” un “grozīt” LESD 290. panta izpratnē

37. Ar Lisabonas līgumu būtiski tika grozīta sistēma, kas likumdevējam ļauj deleģēt pilnvaras Komisijai. Ar jauno sistēmu tika aizstāta tā dēvētā komiteju procedūra un Komisijai deleģējamās pilnvaras ir skaidri nošķirtas likumdošanas pilnvarām līdzīgajās deleģētajās pilnvarās un īstenošanas pilnvarās.

38. Šis modelis tika iekļauts jau Līgumā par Konstitūciju Eiropai²⁰. Iedalījums deleģētās pilnvarās un īstenošanas pilnvarās tika izvēlēts kā risinājums situācijai, ka līdz tam Savienības tiesībās nebija iespējams skaidri nošķirt lietas, kas ir piekritīgas likumdošanas varai, un tās, kas ir piekritīgas izpildvarai²¹. Tādēļ svarīgākā nošķiršana, kas Konstitucionālā līguma sagatavošanas darbu posmā tika veikta saistībā ar izpildvaras tiesību aktiem, bija nošķirt tiesību aktus, ar kuriem likumdošanas akts tiek sīkāk paskaidrots, tātad deleģētos aktus, un “vienkārši īstenošanas tiesību aktus”²². Netika aplūkots jautājums par nošķiršanu šīs jaunās deleģēto aktu grupas ietvaros starp tiesību aktiem, ar kuriem tiek papildināts un ar kuriem tiek grozīts pamataakts, izņemot secinājumu, ka ar deleģētiem aktiem varētu tikt reglamentēti tehniskie jautājumi vai detaļas, ar ko leģislatīvs akts tiek sīkāk paskaidrots, vai arī vēlāk varētu tikt grozītas noteiktas leģislatīva akta daļas²³.

39. No konstitucionālo tiesību viedokļa šajā lietā no Lisabonas līgumā izvēlēta deleģēto pilnvaru modeļa izriet divi svarīgi pamatlēmumi. Pirmkārt, deleģēt likumdošanas pilnvaras iespējams noteiktu *materiāltiesisku* nosacījumu gadījumā, kas LESD 290. pantā ir vispārīgi ierobežoti jau konstitucionālā līmenī un kurus likumdevējam vēl precīzāk ir konkrēti jāierobežo ikvienā deleģējošā normā, ko tas pieņem²⁴. Otrkārt, ar LESD 290. pantu tiek radīta iespēja deleģēt Komisijai pilnvaras *grozīt pamataaktu*. Citiem vārdiem, tas, kurš īsteno deleģētās pilnvaras, var grozīt “likumu” *formālā* nozīmē, ne tikai ar īpašu tiesību aktu pieņemt noteikumus, kas pēc būtības (materiāltiesiski) atbilst likumam²⁵.

40. Savā paziņojumā par LESD 290. panta īstenošanu Komisija, pirmkārt, norāda, ka “jaunā līguma autori, izmantojot darbības vārdu “grozīt”, ir vēlējušies ietvert iespējamus gadījumus, kad Komisijai ir pilnvaras formāli grozīt pamata aktu. Šis *formālais grozījums* var *skart noteikumu viena vai vairāku pantu tekstu vai pielikuma tekstu*, kas juridiski ir tiesību akta sastāvdaļa. Nav lielas nozīmes tam, ka pielikumā ir ietverti tīri tehniski pasākumi; ja Komisijai tiek piešķirtas pilnvaras grozīt pielikumu, kurā ietverti vispārēji piemērojami pasākumi, ir jāpiemēro deleģēto aktu sistēma”²⁶.

20 — OV 2004, C 310, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Konstitucionālais līgums”. Konstitucionālā līguma I-36. pantā ir paredzēts, ka “Komisijai var dot pilnvaras pieņemt deleģētas eiroregulas, lai papildinātu vai grozītu dažus nebūtiskus eirolikumu vai eiroietvarlikumu elementus”. Arī pārējā ziņā Konstitucionālā likuma I-36. panta būtiskās daļas atbilst LESD 290. panta tekstam.

21 — Eiropas Konvencijas IX darba grupas “Vienkāršošana” gala ziņojums (CONV 424/02, 8. lpp.).

22 — Skat. tostarp Eiropas Konvencijas IX darba grupas “Vienkāršošana” 2002. gada 24. oktobra sēdes kopsavilkumu (CONV 372/02, 3. lpp.).

23 — Eiropas Konvencijas IX darba grupas “Vienkāršošana” gala ziņojums (CONV 424/02, 9. un 10. lpp.). Acīmredzot arī svarīgākajās sarunās, kurās iestādes apspriedās par LESD 290. panta īstenošanu, galvenā uzmanība tika pievērsta likumdevēja iespējām kontrolēt deleģēto aktu pieņemšanu, apspriešanos ar valstu ekspertiem un pilnvaru deleģēšanas ilgumu (skat., piemēram, attiecībā uz konsultācijām par kontroli Brandsma, G. J., un Blom-Hansen, J., “Negotiating the Post-Lisbon Comitology System: Institutional Battles over Delegated Decision-Making”, no: *Journal of Common Market Studies*, 2012, 50. sējums, Nr. 6, 939.–957. lpp., 943.–948. lpp.).

24 — Tikai likumdevējai iestādei vienai pašai jāpiemēro LESD 290. pantā noteiktie kritēriji, kas ir kumulatīvi, jo aktam ir jābūt ne tikai vispārēji piemērojamam, bet tam arī ir jāgroza vai jāpapildina daži nebūtiski leģislatīva akta elementi. Ja nepastāv viens no šiem nosacījumiem, atbilstoši Komisijas paziņojumam LESD 290. panta piemērošana nav iespējama (Komisijas paziņojums Eiropas Parlamentam un Padomei, COM(2009) 673, galīgā redakcija, 2.3. punkts).

25 — Tādēļ atbilstoši *lex posterior* un *lex specialis* principiem deleģēts akts, ar kuru tiek grozīts pamataakts, aizstāj attiecīgos pamataakta elementus, neskatoties uz to, ka tas ir tiesību akts, kuru ir pieņēmusi Komisija.

26 — COM(2009) 673, galīgā redakcija, 2.3. punkts (mans izcēlums).

41. Otrkārt, Komisija uzskata, ka likumdevējam, “lai noteiktu, vai pasākums “papildina” pamata aktu, [...] būtu jānovērtē, vai turpmākais pasākums konkrēti *pievieno jaunas nebūtiskas normas, kas maina legīslatīva akta regulējumu*, dodot noteiktu rīcības brīvību Komisijai. Apstiprinošā gadījumā varētu uzskatīt, ka pasākums “papildina” pamata aktu”²⁷.

42. Komisijas paziņojumu papildina 2011. gada 24. jūnija pamatnostādnes Komisijas dienestiem²⁸. Atbilstoši šīm pamatnostādnēm “grozīt” nozīmē, ka pamataakta teksts tiek formāli grozīts, svītrojot, citā vietā ievietojot vai pievienojot nebūtiskas normas. Turpretim deleģēts akts, kas “papildina” pamataaktu, ir īpašs akts, ar kuru pamataakts formāli netiek grozīts²⁹.

3) Par Tiesas judikatūru, kurai ir ietekme uz izskatāmo lietu

43. Jautājumā par judikatūras, kas pieņemta pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās, piemērošanu, interpretējot pašreizējo LESD 290. pantu, ir jāsecina, ka Komisijas paziņojumā par LESD 290. panta īstenošanu ir norādīts, ka deleģēto aktu definīcija, kas sniegta 290. panta 1. punktā, ir ļoti tuva to aktu definīcijai Lēmumā 1999/468/EK³⁰, uz kuriem attiecas regulatīvā kontroles procedūra (RKP), kas ieviesta ar Lēmumu 2006/512/EK³¹. Abos gadījumos konkrētie akti ir vispārēji piemērojami un paredz papildināt vai grozīt dažus nebūtiskus legīslatīvu aktu elementus. Neskatoties uz līdzību, tiesību akti tomēr obligāti netiek īstenoti identiskā veidā. Jaunajā institucionālajā kontekstā deleģēto aktu piemērošanas jomai nav obligāti jābūt tādai pašai kā RKP piemērošanas jomai. Tātad būtu jāizvairās no precedentu automātiskas atkārtēšanas³².

44. Kā secināts iepriekš 36. punktā, Tiesa vēl nav skaidri paudusi viedokli par atšķirībām starp izteicieniem “papildināt” un “grozīt” LESD 290. panta izpratnē. Tomēr ģenerālvokāts P. Mengoci savos secinājumos lietā Komisija/Parlaments un Padome³³ ir secinājis, ka, ņemot vērā Lisabonas līguma autoru centienus veikt sistematizāciju, reformējot normatīvās deleģēšanas mehānismu Savienības ietvaros, būtu loģiski uzskatīt, ka tiesību aktu, kas “papildina”, un tiesību aktu, kas “groza” pamataaktu, nošķiršana atbilst vēlmei identificēt divas funkcionāli atšķirīgas deleģēto aktu kategorijas³⁴.

45. Ģenerālvokāts P. Mengoci uzskata, ka pirmā kategorija ietvertu pasākumus, ar kuriem ir plānots izdarīt *formālus grozījumus* legīslatīva akta *tekstā*, turpretim otrā – pasākumus, kuri papildina tā normatīvo saturu, *neiejaucoties tekstā*. No šāda aspekta, atkarībā no izvēlētās tehnikas, jaunu nebūtisku elementu *pievienošana* pamataaktam LESD 290. panta izpratnē būtu “grozījums”, ja minētos

27 — Turpretim pasākumus, kuru mērķis ir tikai padarīt efektīvākus esošos pamataakta noteikumus, nevajadzētu uzskatīt par papildinošiem pasākumiem (COM(2009) 673, galīgā redakcija, 2.3. punkts, mans izcēlums). Tomēr gribu norādīt, ka šajā ziņā pirmām kārtām runa ir par deleģējošu tiesību aktu, kas papildina pamataaktu, un īstenošanas aktu nošķiršanu, kas, kā jau es iepriekš esmu secinājis, ir sarežģīts jautājums (skat. manus secinājumus lietā Apvienotā Karaliste/Parlaments un Padome, C-270/12, EU:C:2013:562, 78. punkts).

28 — “Implementation of the Treaty of Lisbon. Delegated Acts (Article 290, Treaty on the Functioning of the European Union). Guidelines for the services of the Commission” (turpmāk tekstā – “2011. gada pamatnostādnes Komisijas dienestiem”), SEC(2011) 855.

29 — 2011. gada pamatnostādnes Komisijas dienestiem, 34. punkts.

30 — Padomes 1999. gada 28. jūnija lēmums, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (OV L 184, 23. lpp.).

31 — Padomes 2006. gada 17. jūlija lēmums, ar kuru groza Lēmumu 1999/468/EK, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (OV L 200, 11. lpp.).

32 — COM(2009) 673, galīgā redakcija, 2.1. punkts. Skat. arī ģenerālvokāta P. Mengoci [*Mengozzi*] secinājumus lietā Komisija/Parlaments un Padome (C-88/14, EU:C:2015:304). Saskaņā ar šo secinājumu 42. punktu komitoloģijas sistēmā, kas tika izveidota, pamatojoties uz EKL 202. pantu, pamataakta “grozījuma” jēdziens skaidri ietvēra normatīvās papildināšanas funkciju (“jaunu elementu pievienošana”), kura ir ietverta vienīgajā “ieviešanas pilnvaru” kategorijā. Saskaņā ar Lēmuma 1999/468 2. panta 2. punktu ar Lēmumu 2006/512 ieviestās regulatīvās kontroles procedūras izmantošana ir obligāta gadījumā, ja Komisijai ir piešķirtas pilnvaras veikt vispārpiemērojamus pasākumus, lai grozītu nebūtiskus pamataakta elementus, arī atceļot dažus no šādiem elementiem vai papildinot aktu, *pievienojot jaunus nebūtiskus elementus*.

33 — C-88/14, EU:C:2015:304.

34 — Ģenerālvokāta P. Mengoci secinājumi lietā Komisija/Parlaments un Padome (C-88/14, EU:C:2015:304, 43. punkts).

elementus iekļauj minētā akta *tekstā* (pantos vai kādā pielikumā), un “papildināšana”, ja tie savukārt nav paredzēti faktiskai iekļaušanai pamataktā, bet paliek regulēti *atsevišķā normatīvajā aktā*³⁵. Šī interpretācija atbilst tai, kas atspoguļota Komisijas paziņojumā par LESD 290. panta īstenošanu un 2011. gada pamatnostādnēs Komisijas dienestiem, kas minēti iepriekš³⁶.

46. Tiesa attiecīgajā spriedumā lietā Komisija/Parlaments un Padome³⁷ ir konstatējusi, ka zemsvītras piezīmes ietveršana pamataкта pielikumā, t.i., deleģēta akta ietveršana tieši šā tiesību akta tekstā, ir leģislatīva akta LESD 290. panta 1. punkta izpratnē normatīvā satura grozījums. Attiecīgajā lietā no pamataкта deleģējošās normas izrietēja, ka likumdevējs bija paredzējis pamatregulas tekstā tieši iekļaut uz attiecīgās normas pamata pieņemtu aktu³⁸.

47. Iepriekš minēto iemeslu dēļ es sliecos pievienoties ģenerālvokāta P. Mengoci interpretācijai par atšķirību starp pamataкта papildināšanu un grozīšanu LESD 290. panta izpratnē. Tātad es uzskatu, ka šiem izteikumiem ir jānošķir divas *funkcionāli* atšķirīgas deleģēto aktu kategorijas. Ar šādu definīciju attiecīgais sadalījums katrā ziņā vienlaicīgi tiek pārcelts likumdošanas tehnikas līmenī, kas skar vienīgi deleģētā akta raksturu.

4) Sadalījuma atbilstoši LESD 290. pantam izsmelošais raksturs

48. Gribu minēt, ka likumdevējs pamatregulā izteicienu “sīki norāda” apzināti ir izmantojis LESD 290. pantā lietoto izteicienu “papildināt” vai “grozīt” vietā. Komisija ir argumentējusi, ka, ja likumdevējs pamatregulas 21. panta 3. punktā būtu izvēlējis izmantot vienu no abiem LESD 290. pantā lietotajiem izteicieniem, tad attiecīgais noteikums būtu jāinterpretē, pamatojoties uz šiem izteicieniem. Tomēr, tā kā likumdevējs nav izmantojis nevienu no tiem, izteiciens “sīki norāda” ir jāinterpretē vienīgi pamatregulas kontekstā.

49. Komisijas procesuālos rakstus vispirms varētu uztvert tādējādi, ka tajos ir pausts viedoklis, ka līdztekus pamataaktu papildinošiem un grozošiem deleģētiem aktiem eksistē vēl trešā deleģēto aktu kategorija³⁹. Tomēr tiesas sēdē Komisija ir noraidījusi šādas trešās kategorijas eksistenci. Tādējādi, pēc Komisijas domām, ir tikai divas deleģēto aktu kategorijas, proti, ir deleģētie akti, kas papildina pamataaktu, un tādi, kas to groza. Nosakot Komisijas pilnvaras, izšķiroša nozīme esot tam, lai ar deleģēto aktu netiktu izmainīti būtiski pamataкта elementi.

50. Atbilstoši LESD 290. panta interpretācijai, kas atspoguļota iepriekš 45.–47. punktā, jēdziens “grozīt” tiesību aktu šā noteikuma izpratnē vispārīgi attiecas uz ikvienu formālu tiesību akta vai tā pielikuma teksta grozījumu neatkarīgi no tā, vai tādējādi kāds no tā elementiem tiek svītrots, pievienots vai aizstāts⁴⁰. Šajā sakarā atbilstoši iepriekš minētajiem secinājumiem vēl ir arī jānorāda, ka LESD 290. pantā lietotajam izteicienam “papildināt” ir tehnisks raksturs. Lai gan, piemēram, atbilstoši vispārīgam valodas lietojumam par pamataкта papildinājumu katrā ziņā varētu uzskatīt jaunas zemsvītras piezīmes pievienošanu pamataaktam vai jaunas daļas pievienošanu tā pielikumam, saskaņā ar LESD 290. pantu tā ir pamataкта grozīšana⁴¹. Tādējādi saskaņā ar LESD 290. pantu par pamatregulas grozījumu ir uzskatāma pilnīgi jaunas daļas pievienošana attiecīgās regulas I pielikumam, faktiski negrozot pamatregulas vai tās pielikuma tekstu.

35 — Turpat.

36 — Skat. šo secinājumu 40. un 42. punktu.

37 — C-88/14, EU:C:2015:499.

38 — Spriedums Komisija/Parlaments un Padome (C-88/14, EU:C:2015:499, 43. un 44. punkts).

39 — Skat. šo secinājumu 34. punktā minēto trešo interpretācijas iespēju.

40 — Ģenerālvokāta P. Mengoci secinājumi lietā Komisija/Parlaments un Padome (C-88/14, EU:C:2015:304, 41. punkts).

41 — Šis ar terminoloģiju saistītās grūtības labi raksturo Komisijas paziņojums tiesas sēdē, atbilstoši kuram tā “[esot] grozījusi pamataaktu, to papildinot”.

51. Tā kā “papildināt” un “grozīt” LESD 290. panta izpratnē apzīmē divas funkcionāli atšķirīgas deleģēto aktu kategorijas⁴², manuprāt, visiem Komisijas deleģētajiem aktiem, kas pieņemti saskaņā ar LESD 290. pantu, ir jāietilpst vienā no šīm kategorijām. Tātad galvenais ir deleģētā akta juridiskais raksturs, ko likumdevējs var noteikt, īstenojot savu rīcības brīvību⁴³.

52. LESD 290. pantā paredzētā formālā nošķiršana starp pamataкта grozīšanu un tā papildināšanu ļauj vēlāk nošķirt deleģētos aktus, kas papildina pamataktu, no tādiem, kas to groza, atkarībā no tā, kāds ir Komisijas pieņemtā tiesību akta saturs. Tomēr LESD 290. pantā veiktā nošķiršana neparedz juridiskus kritērijus, pamatojoties uz kuriem likumdevējam būtu jāizvēlas viena no abām formālajām alternatīvām. Lidzīgi, pamatojoties uz LESD 290. pantu, arī nevar noteikt, vai Komisijai pamataks ir jāpapildina vai jāgroza, ja pamataktā iekļautā deleģējošā noteikuma formulējums šajā ziņā nav skaidrs un viennozīmīgs.

53. Tādēļ nākošais solis ir izsvērt, kāda nozīme ir faktam, ka likumdevējs, deleģējot Komisijai pilnvaras, nolemj izmantot citu izteicienu, nevis “papildināt” vai “grozīt” LESD 290. panta izpratnē. Tātad, pirmkārt, rodas jautājums, vai likumdevējs, ja tas, piemēram, pamatregulas 21. panta 3. punktā izmanto izteicienu, kas neatbilst nevienam no abiem LESD 290. pantā ietvertajiem izteicieniem, tādējādi piešķir Komisijai rīcības brīvību grozīt vai papildināt pamataktu LESD 290. panta izpratnē⁴⁴. Otrkārt, ar deleģējošā noteikuma interpretāciju ir cieši saistīts jautājums, vai vienmēr ir jābūt skaidri noteiktām pilnvarām grozīt pamataktu, kā to apgalvo Parlaments. Pirmās alternatīvas gadījumā Komisija, manuprāt, varētu pamataktu papildināt, grozīt vai gan vienu, gan otru. Turpretim, ja pilnvarām veikt grozījumu jābūt skaidri deleģētām, pēdējā minētajā gadījumā pamataktu nebūtu iespējams grozīt.

D – Deleģējošā noteikuma, kurā nav izmantots neviens no abiem izteicieniem LESD 290. panta izpratnē, interpretācija un pamatregulas 21. panta 3. punkta interpretācija

54. Parlaments uzskata, ka ir jābūt skaidrām pilnvarām grozīt pamataktu, jo, veicot grozījumu, tiek mainīts likumdevēja pieņemtais teksts. Ja likumdevējs, deleģējot Komisijai pilnvaras, izmantojis citu izteicienu, nevis “papildināt” vai “grozīt”, tām tādējādi jābūt pilnvarām papildināt pamataktu. Tiesas sēdē Parlaments tomēr atzina, ka praksē dažos gadījumos cita izteiciena, nevis “grozīt”, izmantošana varot nozīmēt pilnvaras veikt grozījumu LESD 290. panta izpratnē⁴⁵.

42 — Skat. šo secinājumu 47. punktu.

43 — Par likumdevēja rīcības brīvību izvēlēties starp LESD 290. pantu un LESD 291. pantu skat. spriedumu Komisija/Parlaments un Padome (C-427/12, EU:C:2014:170, 40. punkts) un ģenerāladvokāta P. Mengoci secinājumus lietā Komisija/Parlaments un Padome (C-88/14, EU:C:2015:304, 36. un 37. punkts).

44 — Otra alternatīva var būt tāda, ka Komisijai vienmēr jāinterpretē deleģējošais noteikums, lai noskaidrotu, kādā nolūkā tai ir deleģētas pilnvaras.

45 — Kā piemēru Parlaments ir minējis tiesisko regulējumu, kurā Komisijai nolūkā ņemt vērā zināmas pārmaiņas ir deleģētas pilnvaras “pielāgot” konkrētu, precīzi minētu pantu vai pielikuma daļu. Šāda veida deleģējums ir ietverts, piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. decembra Regulas (ES) Nr. 1307/2013, ar ko izveido noteikumus par lauksaimniekiem paredzētiem tiešajiem maksājumiem, kurus veic saskaņā ar kopējās lauksaimniecības politikas atbalsta shēmām, un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 637/2008 un Padomes Regulu (EK) Nr. 73/2009 (OV L 347, 608. lpp.), 6. panta 3. punktā un 7. panta 3. punktā.

55. Neskatoties uz to, Parlaments apgalvo, ka pamatregulas 21. panta 3. punkta deleģējošais noteikums nepiešķir Komisijai pilnvaras to grozīt⁴⁶. Ņemot vērā, ka daudzos citos pamatregulas noteikumos, piemēram, 21. panta 1., 2. un 6. punktā, Komisijai tieši un oficiāli ir piešķirtas pilnvaras grozīt pamatregulu, esot skaidrs, ka attiecīgās regulas 21. panta 3. punktā tai netiekot piešķirtas šādas pilnvaras veikt grozījumu⁴⁷.

56. Komisija atbild, ka starp tiesību aktiem, kas papildina pamataktu, un tādiem, kas to groza, nav hierarhijas, drīzāk šie tiesību akti ir vienlīdz nozīmīgi. Turpretim starp lēģislatīviem aktiem, ar kuriem groza būtiskus tiesību akta elementus, un deleģētiem aktiem, ar kuriem papildina vai groza nebūtiskus tiesību akta elementus, eksistē hierarhiska saikne. Katrā ziņā deleģēti akti skar nebūtiskas pamataakta daļas, un šīs daļas paliek nebūtiskas neatkarīgi no tā, vai tās ir pamataakta grozījuma vai īpaša tiesību akta priekšmets. LESD 290. pantu nevar interpretēt tādējādi, ka pilnvaru deleģējumā jābūt skaidri norādītam, vai Komisija ir pilnvarota papildināt vai grozīt pamatregulu⁴⁸.

57. Turpretim Parlaments uzskata, ka “pilnvaru deleģēšanas saturs” LESD 290. panta izpratnē attiecas tieši uz to, kāda veida tiesību aktu Komisija drīkst pieņemt, pamatojoties uz tai deleģētajām pilnvarām, un ne tik ļoti uz deleģētā akta saturu. Tas ir likumdevēja uzdevums noteikt pilnvaru deleģēšanu, un šo lēmumu nevar atstāt Komisijas brīvam vērtējumam⁴⁹.

58. Manuprāt, Parlamentam ir pilnīga taisnība tajā ziņā, ka tas ir likumdevēja uzdevums noteikt pilnvaru deleģēšanas saturu, tostarp deleģētā akta kā tiesību akta, ar ko papildina vai groza pamataktu, juridisko raksturu. Tomēr izskatāmajā lietā ir acīmredzams, ka likumdevējs nav noteicis deleģētā akta juridisko raksturu vai katrā ziņā nav skaidri izdarījis savu izvēli. Proti, pamatregulas 21. panta 3. punktā Komisijai nav piešķirtas skaidras pilnvaras papildināt pamatregulu.

59. Neskatoties uz Parlamenta viedokli, manuprāt, nevar uzskatīt, ka apstākļi, ka Komisijai pamatregulas 21. panta 3. punktā nav skaidri piešķirtas pilnvaras grozīt attiecīgo regulu, automātiski nozīmē, ka Komisijai ar to tikai tiek piešķirtas pilnvaras papildināt attiecīgo regulu. Proti, piekritu Komisijai tajā ziņā, ka LESD 290. pantā nav norādes, ka grozījums pamataktu izmaina vairāk nekā papildinājums, pat ja pirmajā gadījumā runa ir par grozījumiem, kas tiek veikti tieši tekstā⁵⁰. Gribu atgādināt, ka galvenais kritērijs ir tāds, ka ar deleģēto aktu netiek izmainīti būtiski pamataakta elementi. Šis ierobežojums konstitucionālajā līmenī vienādā mērā skar gan pamataakta papildināšanu, gan grozišanu.

46 — Interesanti ir konstatēt, ka Parlaments apstrīdētās regulas pieņemšanas stadijā uzskatīja, ka šīs regulas nepilnības varētu tikt novērstas ar labojuma palīdzību. Tātad atbilstoši šim viedoklim deleģēto regulu, kas groza pamatregulu, būtu varēts *labot* tādējādi, ka tā kļūtu par deleģējošo regulu, kas papildina pamataktu. No otras puses, ja attiecīgo VI daļu nevar tieši pievienot pamatregulas I pielikumam, bet tā jāpieņem kā īpaša atsevišķa regula, tad, lai izdarītu labojumu, būtu jāgroza visa apstrīdētā regula. Apšaubu, ka šādu grozījumu vispār var veikt ar labojuma palīdzību.

47 — Tomēr var uzdot arī jautājumu, kas pamatregulas 21. panta 4. punktā ir domāts ar “Komisija tiek pilnvarota saskaņā ar 26. pantu pieņemt deleģētos aktus, lai līdz 20 % palielinātu 14. panta 2. punktā noteikto robežlielumu” (mans izcēlums). Ja sekotu Parlamenta interpretācijai, arī “palielināt” šajā kontekstā principā būtu jānozīmē “papildināt” pamataktu, jo Parlamenta minēto iemeslu un skaidra pilnvarojuma neesamības dēļ ar to nevarētu būt domāta “grozišana”. Tātad šādā gadījumā palielināšanai būtu jānotiek, pieņemot īpašu tiesību aktu. Kā tiesas sēdē atzina Parlaments, šādā konkrētā gadījumā, protams, varētu būt runa arī par pilnvarām grozīt attiecīgo pantu. Tomēr, tā kā izskatāmā lieta neskar pamatregulas 21. panta 4. punkta interpretāciju, tas nav sīkāk jāanalizē.

48 — Gribu norādīt, ka saskaņā ar LESD 290. pantu attiecīgajos lēģislatīvajos aktos tiek konkrēti noteikti pilnvaru deleģēšanas mērķi, saturs, apjoms un ilgums. Turklāt var tikt paredzēti nosacījumi attiecībā uz pilnvaru deleģēšanas atsaukšanu un deleģēto aktu spēkā stāšanos.

49 — Parlaments vēl arī apgalvo, ka apstrīdētā regula apdraud pamatregulā paredzētās sistēmas elastīgumu, jo Komisija nevar vēlāk grozīt finansējuma prioritātes, ja tās ir noteiktas pamatregulas pielikumā. Uzskatu, ka šie argumenti ir balstīti uz neskaidriem pieņēmumiem un tādēļ tie nav sīkāk jāanalizē. Manuprāt, nav pamata pieņēmumam, ka Komisija vēlāk nedrīkst grozīt deleģēto aktu, ko tā ir pieņēmusi, lai grozītu pamataktu, ja pilnvaru deleģēšana *rationae temporis* vēl ir spēkā. Tomēr nav pamata arī pieņēmumam, ka Komisija drīkst grozīt īpašu deleģēto aktu, t.i., tādu, ar ko groza pamataktu, ja pilnvaru deleģēšana *rationae temporis* vairs nav spēkā.

50 — Piemēram, sagatavošanas dokumentos par Konstitūciju Eiropai šīs abas deleģēto aktu kategorijas tika aplūkotas kā vienlīdzīgas (skat. Eiropas Konvencijas IX darba grupas “Vienkāršošana” gala ziņojumu (CONV 424/02, 9. un 10. lpp.)).

60. Īpašs tiesību akts, kas papildina pamataktu, pēc tā pieņemšanas ir arī daļa no pamatregulas tiesiskā regulējuma, pat ja tas formāli nekļūst par pamataкта sastāvdaļu. Gadījumos, kad saskaņā ar deleģētajām pilnvarām tiek pieņemta pilnīgi *jauna tiesību norma*, atšķirība starp pamataкта papildināšanu un grozīšanu ir tikai veidā, kā deleģētais akts ir sastādīts, un reāli izpaužas tikai tajā apstākļi, kā tiek sagatavots iespējamais pamataкта konsolidētais teksts, kas ir juridiski nesaistošs. Šis jaunās tiesību normas juridiski saistošais teksts abos gadījumos izriet no *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* “L” sērijā publicētā deleģētā akta, ar ko *ex hypothesi* nav atcelts vai aizstāts neviens pamataкта elements⁵¹.

61. Tādējādi, tā kā deleģēto aktu, ar ko papildina un groza pamataktu, juridiskās sekas neatšķiras, manuprāt, nav pamata prasīt, lai pilnvaru deleģēšana grozīt pamataktu būtu skaidri noteikta, kamēr pilnvarām to papildināt obligāti nav jābūt skaidri noteiktām. Šādai pieejai nav konstitucionāli nozīmīga vai cita pamatojuma, piemēram, saistībā ar demokrātijas principu, līdzsvaru starp iestādēm, pilnvaru sadalījumu starp Savienību un dalībvalstīm vai pamattiesību sistēmu. Līdz ar to, tā kā jaunu tiesību normu gadījumā atšķirība starp papildināšanu un grozīšanu ir tikai formāla, izskatāmajā lietā, piemēram, galarezultāts no materiāltiesiskā viedokļa būtu tāds pats arī tad, ja Komisija finansējuma prioritātes būtu noteikusi ar īpašu deleģēto regulu⁵².

62. Turklāt jāņem vērā, ka Savienības likumdevējam, ja tas to vēlas, ir iespēja deleģējošajā noteikumā izmantot LESD 290. pantā lietotos izteicienus un tādējādi Komisijas pilnvaras piesaistīt tiesību aktu pieņemšanai, kas atbilst šiem iepriekš definētajiem jēdzieniem. Tātad, ja likumdevējs uzskata par svarīgu, lai Komisijai netiktu piešķirtas pilnvaras grozīt leģislatīvu aktu, tas var to skaidri reglamentēt, izmantojot deleģējošajā noteikumā izteicienu “papildināt”⁵³.

63. Lietas dalībnieki ir pauduši viedokli par likumdošanas pārskatāmības lielo nozīmi. It īpaši Parlaments ir paudis bažas, ka šī pārskatāmība varētu tikt vājināta, ja Tiesa nolemtu, ka pilnvarām grozīt pamataktu nav jābūt skaidri noteiktām. Manuprāt, to pašu vispārīgi var teikt arī par neskaidriem deleģējošiem noteikumiem.

64. Tādējādi kā nākošais ir jāprecizē, vai visi deleģējošie noteikumi vienmēr ir interpretējami tādējādi, ka ar tiem ir domāta vai nu papildināšana, vai grozīšana, vai arī, ja likumdevējs to nav skaidri noteicis, vai Komisija var izvēlēties, vai tā pieņem tiesību aktu, ar ko pamataκts tiek papildināts un/vai grozīts.

65. Kā minēts iepriekš 61. punktā, es, pretēji Parlamenta viedoklim, domāju, ka nav vajadzības skaidri deleģēt pilnvaras veikt grozījumus. Šā iemesla dēļ, manuprāt, nevar arī uzskatīt, ka jebkādi likumdevēja izmantotie izteicieni ir interpretējami tādējādi, ka, izslēdzot attiecīgi otru alternatīvu, ir domāta vai nu “grozīšana” vai “papildināšana”⁵⁴. Proti, ņemot vērā, ka šajā ziņā likumdošanas praksei ir raksturīgs vienveidības trūkums⁵⁵, pretēja interpretācija varētu būtiski palielināt neskaidrību, kādā nolūkā Komisijai faktiski ir piešķirtas pilnvaras. Principā ne no viena cita izteiciena kā “papildināt” vai “grozīt” nevarētu tieši izsecināt, vai ir domāta papildināšana vai grozīšana LESD 290. panta izpratnē, jo nozīme būtu atkarīga no konteksta.

51 — ES tiesību aktu konsolidētie teksti ļauj vienkāršot piekļuvi tiesību aktiem un nodrošina, ka ES iestādes neuzņemas atbildību par to saturu. Juridiski spēkā esošie teksti tiek publicēti *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* “L” sērijā.

52 — Skat. arī līdzīgus Tiesas secinājumus spriedumā Komisija/Parlaments un Padome (C-88/14, EU:C:2015:499, 42. punkts).

53 — Tas neliedz tiesību akta tekstā izmantot citus, uzskatāmākus izteicienus. Piemēram, izskatāmajā lietā [pilnvaru] deleģēšanu varēja formulēt šādi: “Komisijai tiek deleģētas pilnvaras pieņemt deleģētos aktus, kuros pamatregula tiek papildināta, nosakot finansējuma prioritātes.”

54 — Gribu atgādināt, ka, pēc Parlamenta domām, šie izteicieni, izņemot iepriekš 45. zemsvītras piezīmē minētos īpašos gadījumus, principā nozīmē “papildināt”.

55 — Tikai vienā pašā Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. maija Regulā (ES) Nr. 508/2014 par Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un ar ko atceļ Padomes Regulas (EK) Nr. 2328/2003, (EK) Nr. 861/2006, (EK) Nr. 1198/2006 un (EK) Nr. 791/2007 un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1255/2011 (OV L 149, 1. lpp.), vien tiek izmantoti izteicieni “noteikt” (FI: *yksilöidä*, FR: *déterminer*), “noteikšana” (FI: *määrittellä*, FR: *préciser*), “noteikt” (FI: *vahvistaa* vai *määrittää*, FR: *établir* vai *définir*), lai raksturotu Komisijai deleģētās pilnvaras (skat. 32. panta 4. punktu, 40. panta 4. punktu, 72. panta 4. punktu, 102. panta 1. punktu, 105. panta 4. punktu un 107. panta 1. punktu). Tas atspoguļo izmantoto izteicienu dažādību vienā pašā regulā vien.

66. Šāda interpretācija palielinātu risku, ka Tiesai nākotnē būtu jāizlemj ievērojams skaits juridiski vienkāršu lietu, kas skar neskaidra deleģējošā noteikuma interpretāciju. Nav iedomājami, ka likumdevējs vienmēr, kad viņam ienāktu prātā, varētu apstrīdēt tiesību aktu, pamatojumam norādot, ka pamataakts ir kļūdaini papildināts vai grozīts, ja apgalvotās kļūdas pamatā būtu likumdevēja izmantotā izteiciena, kas jau no paša sākuma ir neskaidrs, interpretācija⁵⁶.

67. Uzskatu arī par maz ticamu, ka vispār ir daudz gadījumu, kuros ar tradicionālo Savienības tiesību interpretācijas metožu palīdzību droši var pamatot, ka konkrēts darbības vārds, ko likumdevējs lieto deleģējošā noteikumā, kā, piemēram, “noteikt”, “definēt”, viennozīmīgi nozīmē “papildināt” vai “grozīt”, bet ne abus. Tādējādi Komisija mākslīgā veidā būtu spiesta meklēt juridiski “pareizu” atbildi uz jautājumu, kas pēc būtības ir lietderīgas likumdošanas tehnikas jautājums.

68. Tādēļ uzskatu, ka LESD 290. pants ir interpretējams tādējādi, ka, izvēloties citu izteicienu nekā to, kas ir ietverts šajā noteikumā, likumdevējs var piešķirt Komisijai rīcības brīvību izlemt, vai tā papildina vai groza pamataaktu, ja visādā ziņā atbilstoši LESD 290. pantam ir noteikti mērķi, saturs, apjoms un ilgums, un pilnvaru deleģēšana skar nebūtiskus pamataakta elementus. Šie nosacījumi katrā ziņā ierobežo Komisijas rīcības brīvību.

69. Pamataktā, kas tiek aplūkots izskatāmajā lietā, nav precizēts, vai ar 21. panta 3. punktā ietverto izteicienu “sīki norāda” ir domāta papildināšana vai grozīšana. Atbilstoši šo secinājumu 61. punktā norādītajai interpretācijai atšķirība starp šiem abiem pasākumiem tomēr ir tikai formāla un tai nav konstitucionālas nozīmes. Turklāt Parlaments arī nav apgalvojis, ka šajā gadījumā apstrīdētās regulas nepilnības satura ziņā būtu pietiekamas, lai to atceltu, piemēram, ierosinot tiesvedību par bezdarbību⁵⁷. Netiek arī apgalvots, ka Komisija būtu pārsniegusi savas pilnvaras, citādi pārkāpjot pilnvaru deleģēšanas nosacījumus vai izmainot būtiskus pamataakta elementus.

70. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uzskatu, ka, pieņemot apstrīdēto regulu, deleģēto pilnvaru apjoma ziņā Komisija nav pārsniegusi savas pilnvaras. Likumdevējs ar pamatregulas 21. panta 3. punktu ir deleģējis Komisijai pilnvaras “sīki norādīt finansējuma prioritātes”, neprecizējot, vai tās jānorāda, papildinot vai grozot pamataaktu LESD 290. panta izpratnē. Līdz ar to Komisija finansējuma prioritātes efektīvi varēja sīki norādīt, pievienojot pamatregulas I pielikumam jaunu daļu. Tādēļ ierosinu Tiesai noraidīt Parlamenta prasību, kā arī saskaņā ar Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktu piespriet atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus un saskaņā ar Reglamenta 140. panta 1. punktu piespriet Padomei pašai segt savus tiesāšanās izdevumus.

E – Prasījums saglabāt apstrīdētās regulas iedarbību

71. Gadījumā, ja Tiesa, pretēji manam priekšlikumam, secinātu, ka apstrīdētā regula pilnvaru pārsniegšanas dēļ ir jāatceļ, turpinājumā īsi aplūkošu Komisijas prasījumu saglabāt apstrīdētās regulas iedarbību, kas balstīts uz LESD 264. panta otro daļu. Parlaments un Padome nav iebilduši pret šo prasījumu, bet gan, gluži pretēji, ir lūguši saglabāt apstrīdētās regulas iedarbību līdz brīdim, kamēr tā tiks aizstāta ar tiesību aktu, kas ir saderīgs ar piemērojamām tiesību normām.

56 — Lai apjaustu šā riska apmērus, turklāt ir jāņem vērā arī ievērojamais deleģēto aktu skaits daudzajās Savienības tiesību jomās. Vienā pamataktā var būt iekļautas norādes uz desmitiem deleģēto aktu. Šajā ziņā skat. Berrod, F., un Mestre, C., “L’incidence des considérations organiques sur la distinction entre les actes délégués et les actes d’exécution”, *RTD Eur*, 2015. gada janvāris–marts, 89. lpp.

57 — Kā tika apstiprināts tiesas sēdē, jau no paša sākuma Parlamenta paustā neapmierinātība ar to, ka salīdzinājumā ar pamatregulu apstrīdētā regula nesniedz būtisku pievienoto vērtību un ka apstrīdētajā regulā nav saistoši reglamentēta līdzekļu piešķiršana (skat. šo secinājumu 15. punktu), tomēr nenozīmē, ka ir izvirzīts juridisks spēkā neesamības pamats.

72. Ja ņem vērā, ka Parlamenta prasība drīzāk skar apstrīdētās regulas formu, nevis tās saturu, par ko iestādes beigu beigās bija vienisprātis, uzskatu, ka Komisijas prasījums ir pamatots. Apstrīdētās regulas atcelšana, nesaglabājot tās iedarbību, varētu radīt negatīvas sekas Eiropas infrastruktūras savienošanas instrumenta īstenošanā, jo apstrīdētā regula ir nepieciešamais darba programmu esamības nosacījums. Tādēļ tiesiskā noteiktība prasa saskaņā ar LESD 264. pantu saglabāt apstrīdētās regulas iedarbību, ja Tiesa, pretēji manam priekšlikumam, atceļ apstrīdēto regulu.

VI – Secinājumi

73. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, es ierosinu Tiesai nospriest šādi:

- noraidīt Eiropas Parlamenta prasību;
- Eiropas Parlaments sedz savus un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;
- Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.